

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

18 januari 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Interpellatie van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de jongste aanpassingen aan het vliegplan voor de luchthaven van Zaventem en de gevolgen van het recente arrest van het Hof van Cassatie	1
Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaecker tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieucontroles van de Vlaamse Milieu-Inspectie	
Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de handhaving van het milieubeleid	
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de resultaten van het milieu-handhavingsrapport en de problemen bij de milieu-inspectie	5
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het internetloket voor de registratie en opvolging van milieuklachten	13
Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over gevaarlijk afval op gemeentelijke containerparken	15
Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de reglementering voor composteer-paviljoenen	17

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Interpellatie van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de jongste aanpassingen aan het vliegplan voor de luchthaven van Zaventem en de gevolgen van het recente arrest van het Hof van Cassatie

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, er was een tijd dat heel de discussie over Zaventem de politiek beroerde en dat DHL de regering bijna ten val bracht. Die regering kan niet vallen natuurlijk. De regering-Verhofstadt gaat door tot juni en wil de mensen tot de laatste dag laten genieten van deze regering. Wij hopen natuurlijk dat de regering zo snel mogelijk valt en dat minister Landuyt zo snel mogelijk van het dossier verdwijnt.

Mijnheer de minister, ik vraag u niet om de hele geschiedenis van dit dossier opnieuw aan de orde te brengen. Sinds de zomermaanden ligt het dossier volledig stil. In de Kamer was een vliegwet voorgelegd, maar die is uiteindelijk niet gestemd. Verder was het de bedoeling dat er een instituut zou komen voor de geluidshinder. Toch zijn er twee nieuwe ontwikkelingen waarover ik de Vlaamse Regering wil ondervragen.

Het spreidingsplan-Anciaux zorgde voor een spreiding van de nachtvluchten over de verschillende zones. Kritiek is natuurlijk altijd mogelijk, maar het plan beantwoordde wel aan een aantal criteria van rechtvaardige spreiding en hield ook rekening met de historische ontwikkeling. Sinds het plan-Anciaux in 2003 is er ook een spreiding van de dagvluchten. Daarna is er nog een hele discussie gevoerd. Uiteindelijk is er een preferentieel baangebruik vastgelegd. Dat bepaalt dat van zaterdagmiddag 15 uur tot zondagavond 17 uur alle vluchten opstijgen langs één baan, baan 20, die via Sterrebeek en Tervuren naar het luchtbaken van Huldenberg gaat.

Actiecomités zijn daarvoor naar de Raad van State gegaan. Het kan niet dat tijdens de weekends in de zomermaanden alle vluchten gedurende 26 uren op dezelfde baan opstijgen. De Raad van State heeft die beslissing tot driemaal toe vernietigd. Volgens de Raad van State kan men dezelfde mensen niet zowel op zaterdag als op zondag bezwaren met die opstijgende vluchten. Op 11 mei 2006 heeft de Raad van State de schorsing uitgesproken. Minister Landuyt kon niet anders dan dat arrest uitvoeren.

Mijnheer de minister, vervolgens hebben wij u in dit parlement geïnterpelleerd. U zei dat elk spreidingsplan rekening moet houden met een billijke en evenwichtige verdeling van de hinder, met voldoende lange, aaneengesloten stille momenten, met de bevolkingsdichtheid en met een juridisch stabiel kader.

Vorige zomer verklaarde minister Landuyt dat hij baan 20 niet kon opnemen in het preferentieel schema, maar dat hij elke vrijdagmiddag een notam zou uitvaardigen, dat is een administratieve richtlijn voor de luchtvaart. Daarin schrijft hij elke vrijdagmiddag dat, rekening houdend met het aantal vluchten die week, de windrichting en dergelijke, op zaterdagmiddag zal worden opgestegen langs baan 20. Daarmee omzeilt hij het preferentieel baangebruik en legt hij de vluchtroute op aan Belgocontrol.

Dit begon reeds in de zomermaanden. U weet dat er in de maand augustus werken waren aan de startbanen. Daardoor zijn alle vluchten gedurende bijna een anderhalve maand via baan 20 verlopen. Ik betreur dat natuurlijk, want ik woon in de buurt, maar als er werken moeten gebeuren, zijn er niet veel andere mogelijkheden.

De mensen van Sterrebeek 2000 zijn opnieuw naar de rechtbank getrokken. Vorige week deed de rechtbank van eerste aanleg een uitspraak. De inwoners van Sterrebeek, Wezembeek en anderen kregen geen gelijk. De rechtbank stelt dat het geen preferentieel baangebruik betreft, maar een administratieve, wekelijkse beslissing, die slechts geldt voor één zaterdag en dat er dus geen wettelijke basis voor een vernietiging is.

Mijnheer de minister, de gevolgen zijn natuurlijk identiek: sinds de zomermaanden krijgen we elke week alle opstijgingen tussen zaterdagmiddag en zondagavond 17 uur. Dat gaat volledig in tegen de status-quo die de regeringen op een bepaald moment hebben ingevoerd. Landuyt heeft die status-quo eenzijdig doorbroken. Waarom heeft de Vlaamse Regering niet gereageerd op die eenzijdige beslissing van Landuyt in verband met de opstijgingen op zaterdag via baan 20?

Vorige week werd een arrest geveld door het Hof van Cassatie. Het hof besliste om de klacht tegen de geluidsnormen, die werd ingediend door de Belgische staat, BIAC en Belgocontrol, te verwerpen. Maingain stelde dat boetes moeten worden geïnd, telkens als er een overtreding wordt vastgesteld. Er was een stilzwijgend akkoord dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen boetes zou innen vooraleer er een definitief akkoord is. Wat is het standpunt hierover van de

Vlaamse Regering? Wat werd hierover gezegd tijdens de contacten?

Zal het plan-Anciaux worden aangepast aan het arrest van het hof? Als het plan wordt aangepast en Brussel wordt gemeden, dan wil dat zeggen dat alleen nog over Vlaanderen zal worden gevlogen. Om Brussel te vermijden, zijn alleen vluchten mogelijk via baan 02 of 07: richting Sterrebeek en Tervuren of richting Kortenberg, Mechelen en Herent. Als Brussel wordt ontweken, komt baan 25R niet meer in aanmerking en is alle geluids-overlast voor Vlaanderen.

Mijnheer de minister, wat is de evolutie ter zake? Wat is de stand van zaken van de onderhandelingen? Landuyt zegt nu dat er niets meer zal gebeuren voor 2008, omdat DHL dan zijn vloot zal afbouwen en het probleem zichzelf zal oplossen. Hij stelt ook dat er op den duur een compromis zal zijn om te vliegen volgens de wind. Ik maak me niet te veel illusies. Die man heeft een ongehooflijke pretentie. Hij doet alsof hij de enige is die het dossier begrijpt. De rest beschouwt hij als dommeriken. U begrijpt dat hij in onze regio enorm op de zenuwen werkt. Dat zal wel merkbaar zijn bij de volgende federale verkiezingen. Voor spirit en voor Groen! heeft de ramp zich in onze regio al voltrokken. *(Opmerkingen van de heer Jos Bex)*

Mijnheer Bex, de mensen weten natuurlijk dat Anciaux voor spirit staat, zeker ook in dit dossier. De groenen hebben de boot gemist ten tijde van mevrouw Durant en spelen ook niet meer mee in het dossier. Wij moeten dus het hele gewicht van de regio dragen, en minister Peeters is de bondgenoot van de Vlaamse ooststrand. Vandaar mijn interpellatie om te weten wat er de jongste maanden is gebeurd.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijnheer Van Rompuy, u hebt de verkiezingsuitslagen niet goed geanalyseerd. Het partijtje waartoe ik behoor, heeft bij ons toch 6 van de 25 zetels gehaald, ondanks het feit dat er toen een pak vliegtuigen boven ons hoofd vlogen die er voorheen nooit gevlogen hadden. Die vluchten waren totaal nieuw en konden dus als een 'cadeau van Anciaux' worden beschouwd. Toch hebben we zes zetels gehaald.

Mijnheer de minister, elke vraag en interpellatie over de luchthaven van Zaventem heeft natuurlijk een zeker nimbygehalte. Dat zal met mij zo zijn, met de heer Van Rompuy en met elke omwonende. Men zal altijd het gevoel hebben dat men zelf meer benadeeld is dan de anderen.

Ik heb hier wat cijfers bij. Als ik zone 1 en zone 3 verge-
lijk voor de zaterdagen en de zondagen en de nachten,

kom ik voor zone 3 op een maximum van 26,3 voor de nacht, van 23 uur tot 6 uur, en in zone 1, de 25 rechts, met 49,3 van de overlast. Voor de overige momenten hebben jullie veel lagere cijfers en zijn het vergelijkingen van 65 percent tegenover 17,3; 56 percent tegenover 34,2; en 91,5 percent tegenover 7,8.

De vliegtuigen moeten ergens landen en ergens opstijgen. Ik wil daarom vanuit een ander gevoel aansluiten bij wat de heer Van Rompuy zegt. Er zijn studies waarbij men de prognose maakt dat als men 34 miljoen passagiers op de luchthaven wil verwerken, dat ongeveer 915.507 bewegingen zal meebrengen of een vervijfvoudiging van wat er nu is. Ik heb in de discussie over de luchthaven vanaf het begin gezegd dat als we er niet in slagen om een maximum aan bewegingen vast te leggen, we met problemen zullen blijven zitten, want de vliegtuigen zullen altijd ergens moeten opstijgen en ergens moeten landen.

Het arrest van het Hof van Cassatie, waar de heer Van Rompuy het over heeft, zegt niet meer of niet minder dan dat de Brusselse normen wettelijk zijn en conform de voorwaarden van de Wereldgezondheidsorganisatie. Vlaanderen zit twee keer in het nadeel: we hebben geen normen en heffen ook geen boetes. Bovendien gaan heel wat routes en vluchten net langsheen Brussel om de boetes te vermijden. Er zijn firma's die boetes hebben die hoger zijn dan hun maatschappelijk kapitaal. Om die boetes te vermijden, vliegt men net op de rand. Men gaat niet van zijn route af als men binnen een straal van 5 kilometer vliegt. Men vliegt dus netjes over de rand van Brussel om Brussel te vermijden, en over Vlaanderen. Aan dat probleem zou de Vlaamse overheid iets moeten doen. We zouden ervoor moeten zorgen dat Brussel zijn deel krijgt. Minister-president Leterme heeft destijds gezegd dat hij met betrekking tot Zaventem de koe bij de horens zou nemen. Ik heb de indruk dat BIAC aan het melken is en dat er wel wat mooiste boerinnen worden verkozen, maar met betrekking tot Zaventem zie ik echt niet dat de koe bij de horens wordt gevat.

Ik hoor dat er scenario's zouden zijn met betrekking tot het oplossen van het geluidsprobleem voor Zaventem, waarbij men terechtkomt in een 'dom doem-Doelscenario': in de zones waar er te veel hinder is, stelt men voor aan de mensen om ofwel te verhuizen ofwel te isoleren. De Vlaamse overheid zal wel moeten betalen om die hele operatie uit te voeren. Als men de groei die in de studie vooropgesteld is, namelijk 34 miljoen passagiers en 915.507 bewegingen, wil toelaten, zou men rond de luchthaven een soort woestijn creëren om het aantal gehinderden op een eerlijke en drastische manier te verhinderen.

Mijnheer de minister, wat zal er gebeuren? Houdt men vast aan die 34 miljoen passagiers? Wat zal men doen

om tot een billijke en eerlijke spreiding van de hinder te komen rond de luchthaven?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, mijnheer Bex, er moet een duidelijk onderscheid gemaakt worden tussen heel het START-gebeuren wat infrastructuur betreft en de START-studie die door minister Moerman is gevraagd en waarvan de resultaten voorgelegd zijn aan de Vlaamse Regering, en waar die akte van heeft genomen. Sommige leden, maar die zijn nu niet aanwezig, vermengden het ene met het andere.

Met de stijging van het aantal passagiers en de prognoses die in de studie zijn opgenomen, is de Vlaamse Regering tot nu toe nog niet akkoord gegaan. De studie wordt verder besproken en uitgevoerd. Sommigen meenden dat ze reeds door de Vlaamse Regering was goedgekeurd, maar dat is niet het geval. Hopelijk zult u dat overbrengen aan uw collega's die niet aanwezig zijn. Zo zullen ze in de toekomst geen vergissing meer maken door bijvoorbeeld te lanceren dat er een tegenstrijdigheid is tussen wat we doen inzake Kyoto en de toename van het aantal vluchten.

Mijnheer Van Rompuy, in het Overlegcomité, dat ook gisteren heeft plaatsgevonden, hebben we een voorstel van samenwerkingsovereenkomst besproken. Op 22 december 2006 werd ons een ontwerp van samenwerkingsakkoord van de minister van Mobiliteit overgemaakt, waarover ook nog deze week een technische werkgroep samenkwam.

De inhoud van het ontwerp van samenwerkingsakkoord is in essentie de oprichting van het instituut voor het beheer van de geluidshinder. Dat is het minimum dat men op federaal niveau denkt te kunnen opnemen in een samenwerkingsakkoord, ook verwijzend naar Europese richtlijnen die belangrijk zijn om uit te voeren.

Maar gisteren zijn er problemen gerezen over een aantal amendementen die door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest naar voren zijn geschoven.

Mijnheer Bex, we hebben een voorstel gedaan om artikel 41 van het ontwerp over de zonale maatregelen, waar ook minister Van Mechelen zeer nauw bij betrokken is, aan te passen en volgende passage toe te voegen: "De inhoud en modaliteiten betreffende zonale maatregelen zullen in een tijdschema worden meegenomen. Welke maatregelen we nemen, binnen welk tijdschema, de manier waarop steun aan de omwonenden kan worden gegeven en de uitvoering van de zonale maatregelen, met inbegrip van de wijze van financiering ervan, zal verder door de partijen in een avenant bij de samenwerkingsovereenkomst geconcretiseerd worden." Ik heb

begrepen dat zowel onze federale als Brusselse collega's daar niet echt een probleem mee hebben.

Waar zijn dan wel de problemen ontstaan? Ik heb gezegd dat de amendementen die zijn ingediend door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest voor ons onaanvaardbaar zijn. Dat heeft in eerste instantie te maken met de verlenging van de nacht. Tijdens de vergadering werd volgend voorstel van amendering voorgesteld: "Vanaf de ondertekening van dit akkoord wordt de operationele nacht voor alle operaties op de luchthaven Brussel-Nationaal met 1 uur, tot 6.59 uur, verlengd."

Ook over een amendement op een tweede artikel hebben we gezegd dat het voor ons onaanvaardbaar is. Het gaat dan over de problematiek van de boetes. Door de amendering zou het mogelijk blijven dat Brussel, ook als we een akkoord sluiten, nog altijd boetes kan opleggen of minstens een pv kan opmaken.

Voor deze twee bepalingen, over de artikelen 43 en 44, heb ik als vertegenwoordiger van de Vlaamse Regering gezegd dat ze voor ons onaanvaardbaar zijn.

De premier heeft gezegd, gezien de duidelijke stellingname, dat de amendementen niet aanvaardbaar zijn, dat hij het dossier naar zich toe zal trekken en zal nagaan of hij de volgende weken een compromis kan voorstellen. Ik kan daar niet op vooruitlopen, maar de premier heeft zich geëngageerd om een compromis voor te stellen.

Als in het samenwerkingsakkoord zou worden opgenomen dat de nacht wordt verlengd – een vraag van een van de partijen die al een hele tijd op tafel ligt –, moeten we ook de andere elementen beslechten.

Mijnheer de voorzitter, collega's, dat is de stand van zaken.

Mijnheer Van Rompuy, u vraagt waarom de Vlaamse Regering niet heeft gereageerd op een eenzijdige beslissing van minister Landuyt in verband met het opstijgen op zaterdag langs baan 20. Het bepalen van het baangebruik is vooralsnog de bevoegdheid van de huidige federale minister van Mobiliteit. Hij heeft geoordeeld dat, in het kader van de verschillende arresten, zowel van de Raad van State als van het hof van beroep, het door hem voorgestelde baangebruik juridisch verdedigbaar is.

Ik wil nogmaals benadrukken dat ik ook hier, namens de Vlaamse Regering, steeds en nog altijd pleit voor een billijke en evenwichtige verdeling van de hinder. Dat werd ook verschillende keren meegedeeld aan de bevoegde federale minister. Ik ga er ook van uit dat in het kader van het samenwerkingsakkoord, als het

wordt afgesloten, een grondige evaluatie van het baan- en routegebruik zal volgen.

Wat het arrest van het Hof van Cassatie betreft, ligt de inhoud in de lijn der verwachtingen. Daarbij is de bevoegdheidsverdeling tussen de gewesten en de federale overheid nog eens duidelijk vastgesteld. Wanneer het hof van oordeel was geweest dat er een bevoegdheidsoverschrijding had plaatsgevonden, dan had het een prejudiciële vraag kunnen stellen aan het Arbitragehof quod non. Dat betekent dat de stelling dat de gewesten bevoegd zijn om de geluidsemissiegrenswaarden vast te leggen, correct is. Let op, ik doe daarmee geen uitspraak over de opportuniteit van de Brusselse grenswaarden en nog minder over de vraag of het evenredigheidsprincipe hier gerespecteerd is.

Ik kan geen antwoord geven op de vraag of het plan-Anciaux naar aanleiding van het arrest wordt aangepast. Wat ik wel vaststel, is dat sinds het in voege treden van het spreidingsplan-Anciaux, er reeds ettelijke grote en kleine wijzigingen werden doorgevoerd. Onze stelling blijft dat die vier uitgangspunten, waaronder de billijke en evenwichtige verdeling van de hinder, moeten worden nageleefd. De oprichting van een instituut voor de geluidshinder zou een goede zaak zijn. Zo'n instituut zou het debat kunnen objectiveren. Tot nu toe is dat instituut niet opgericht en is het samenwerkingsakkoord niet afgesloten. Ik heb de twee belangrijkste problemen geschetst waarover de premier een voorstel zal doen. Het overige valt onder de bevoegdheid van federaal minister Landuyt.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord en voor uw informatie over het Overlegcomité. Wat de twee amendementen van het Brusselse Gewest betreft, ligt de Vlaamse Regering terecht dwars. Wat het baangebruik betreft, is er een procedure bij de Raad van State ten gronde over het plan-Anciaux. Een uitspraak daarover laat voorlopig op zich wachten, maar kan niet lang meer uitblijven. Deze uitspraak zal heel het plan-Anciaux van de kaart vegen. Het spreidingsplan-Anciaux zal de toets van de rechtbank niet doorstaan. Er is dan ook een vliegwet neergelegd precies om te voorkomen dat er een juridische toetsing zou plaatsvinden. Die vliegwet is echter niet goedgekeurd.

Mijnheer de minister, de Vlaamse Regering heeft vier uitgangspunten naar voren geschoven. Ik weet dat het niet uw bevoegdheid is, maar de Vlaamse Regering zou in een brief aan minister Landuyt kunnen zeggen dat de eenzijdige beslissing via notam om vanaf zaterdagmiddag uitsluitend langs baan 20 op te stijgen, niet conform die vier uitgangspunten is. U zou hem kunnen zeggen dat zijn notambeslissing strijdig is met een van die vier

uitgangspunten. Nu is het nog winter, en tillen de mensen in de regio daar misschien minder zwaar aan, maar daarna volgt de lente, en krijgen de mensen die in hun tuin zitten, alle vertrekkende vluchten over zich heen. Ik zeg niet dat er geen vluchten mogen zijn, maar op die manier worden de weekends gewoon onleefbaar.

Er zijn momenteel verschillende procedures lopende voor verschillende rechtbanken, er worden moties ingediend in gemeenteraden enzovoort. We geven de strijd dus niet op. Minister Landuyt voert een administratieve verordening door waar op juridisch vlak niets tegen in te brengen is maar die op politiek vlak onaanvaardbaar is. Mijnheer de minister, ik wil u dan ook vragen om minister Landuyt een brief te schrijven om hem erop te wijzen dat hij eenzijdig het preferentieel schema doorbreekt en dat hij zijn beslissing zo snel mogelijk moet intrekken.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Mijnheer de minister, ik ben tevreden dat u bevestigt dat de cijfers uit de studie door sommigen verkeerd zijn gebruikt. Toch blijf ik erbij dat voor de luchthaven een maximale groei moet worden vastgelegd, zowel voor dag-, nacht- als weekendvluchten. De studies moeten binnen die vooropgestelde groeicijfers worden uitgevoerd. Men moet dus niet komen aandragen met gigantische studies waar iedereen bang van wordt. Ik heb trouwens de indruk dat bepaalde studies nogal eenzijdig worden geschreven, in functie van wat BIAC wenst dat er in die studies zou staan.

Mijnheer de minister, wat het arrest van het Hof van Cassatie betreft, zou ik u willen vragen of het voor Vlaanderen niet mogelijk is om zelf normen vast te leggen. Die hoeven dan niet meteen te worden toegepast, dat gebeurt ook niet met de Brusselse normen. Vlaanderen en Brussel kunnen dan samen nagaan wat er zou gebeuren indien de normen van beide gewesten zouden worden toegepast.

Mijnheer Van Rompuy, u weet dat er van het oorspronkelijke plan-Anciaux niet veel meer overblijft. U vraagt de aanpassing van dat plan in functie van het arrest van het Hof van Cassatie. Dat hof spreekt zich uit over de normen maar niet over het spreidingsplan zelf.

De vliegtuigen moeten ergens landen en opstijgen. Als ze niet boven Sterrebeek dalen, dan moeten ze elders terecht kunnen. Aangezien Brussel de vluchten niet boven zijn grondgebied wil, kunnen we ons afvragen of we de vluchten moeten concentreren op één plaats, waardoor we de noordrand nog meer gaan belasten. Die knoop zou moeten worden doorgehakt.

Minister Kris Peeters: Mijnheer Van Rompuy, u vraagt me dat ik een brief zou schrijven aan minister

Landuyt. Ik zal dat bespreken met de collega's van de Vlaamse Regering.

Mijnheer Bex, de geciteerde cijfers zijn juist. Ik wil echter benadrukken dat wij akte hebben genomen van die studie, maar dat er momenteel geen akkoord over bestaat binnen de Vlaamse Regering. De groeiprognozes zijn het onderwerp van verder overleg binnen de Vlaamse Regering.

Het arrest bevestigt nogmaals dat wij de mogelijkheid hebben om zelf normen op te stellen. De vraag is natuurlijk waar dat ons brengt. Het is de bedoeling deze problematiek op een hoger niveau te brengen, onder andere door een meer objectieve benadering door het op te richten instituut voor de geluidshinder. We willen niet terechtkomen in een situatie waarbij Vlaanderen nog andere normen oplegt, naast de bestaande Brusselse normen, waardoor de leefbaarheid van de luchthaven helemaal wordt gehypothekeerd. We hebben dus de mogelijkheid maar niet de intentie om die juridische bevoegdheid te gebruiken. Wij willen een andere oplossing vinden in het kader van het samenwerkingsakkoord.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Mark Demesmaeker tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de milieucontroles van de Vlaamse Milieu-Inspectie

Vraag om uitleg van de heer Bart Martens tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de handhaving van het milieubeleid

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de resultaten van het milieuhandhavingsrapport en de problemen bij de milieu-inspectie

De voorzitter: De heer Demesmaeker heeft het woord.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben het milieuhandhavingsrapport 2005 gekregen en gelezen.

In De Standaard van 12 december 2006 was te lezen dat het aantal milieucontroles in 2005 is teruggelopen. Op bladzijde 102 van het rapport lezen we: "In 2005 voerde de Milieu-inspectie minder inspecties uit dan de vorige jaren. Deze sterke daling is te verklaren door de lagere personeelsbezetting, de dossierrotatie en de extra maatregelen opgelegd door de directeur-generaal ter be-

scherming van de integriteit en de veiligheid van de toezichthoudend ambtenaar. Zo worden de inspecties intra muros voortaan door twee toezichthoudende ambtenaren uitgevoerd. De Milieu-inspectie schat dat er meerdere tienduizenden klasse 1-bedrijven zijn in Vlaanderen. Het totaal aantal inspecties toont aan dat jaarlijks slechts een klein deel van de Vlaamse bedrijven effectief wordt gecontroleerd."

Het aantal gecontroleerde klasse 1-inrichtingen in 2004 bedroeg 5082, in 2005 was dat 4721, dit terwijl het aantal klasse 1-inrichtingen naar schatting 40.000 bedrijven bedraagt. De cijfers lopen parallel met een daling van het aantal controles van 12.150 tot 11.150 en een daling van het aantal pv's van 608 naar 497.

Op bladzijde 40 van het milieuhandhavingsrapport lezen we over de controle van de zogenaamde Seveso-bedrijven: "In 2005 voerde het zevenkoppige Seveso-team van Milieu-inspectie 219 inspecties uit in 184 bedrijven uit, het merendeel daarvan samen met de collega's van de afdeling van het Toezicht op de Chemische Risico's. Meer concreet betekenen de cijfers dat de Milieu-inspectie in 2005 bij 54 percent van de bekende lagedrempelinrichtingen en bij 79 percent van de bekende hogedrempelinrichtingen een deelaspect van de veiligheidsproblematiek heeft onderzocht."

Voor de controle van Seveso-bedrijven zijn er volgens een schatting van inspecteur-generaal Robert Baert 17 inspecteurs nodig. Hij heeft lang gewerkt met zeven inspecteurs en straks zullen er 12 inspecteurs zijn, maar volgens hem is dat aantal nog altijd te laag.

Dan zijn er ook de controles bij de GPBV-bedrijven. Dat zijn de bedrijven die vallen onder de Europese richtlijn over de 'geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging'. Volgens die richtlijn moeten tegen eind 2007 bij al die bedrijven de vergunningsvoorwaarden getoetst worden. Ze moeten dus gecontroleerd worden. Uit uw beleidsbrief blijkt dat dit geen probleem is. Ik citeer: "In het kader van het milieuvergunningenbeleid werd de uitvoering van de EU-richtlijn inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging voortgezet. Alle bestaande GPBV-bedrijven moeten tegen oktober 2007 worden geëvalueerd. In de tweede driejaarlijkse rapportering aan de EU-commissie is toegelicht dat de bestaande GPBV-bedrijven reeds sedert 1 mei 1999 aan deze eisen voldoen. Ter toetsing aan de later tot stand gekomen en komende Europese BREF's is een tweede tussentijdse evaluatieronde van de vergunningssituatie van alle bestaande GPBV-bedrijven lopende."

De BREF's zijn Europese referentiedocumenten inzake de beste beschikbare technieken of BBT. De eerste ronde in het kader van de richtlijn werd uitgevoerd op basis van een toetsing aan onze eigen BBT-studies.

Later werden de BREF's opgesteld. De meeste dateren van 2001 of van later. De bedoeling van de tweede ronde is een actualisering, waarbij wordt getoetst aan de nieuwe BREF's. De tweede ronde loopt reeds sinds 1 mei 1999. De afdeling Milieuvergunningen is bezig met de controle en de afdeling Milieu-inspectie voert ondersteunende controles uit. Uit zijn tekst blijkt dat de heer Martens straks meer uitleg zal geven over de aard van de GPBV-inspecties, maar de kern van de zaak is dat het arbeidsintensieve, geïntegreerde inspecties moeten zijn en dat ook daarvoor te weinig mensen beschikbaar zijn. Robert Baert stelt dat, als we aan de Europese verplichting tegemoet willen komen, het kader verdrievoudigd moet worden.

Mijnheer de minister, ik geloof zeker dat er al heel wat gebeurd is inzake milieu-inspecties, procedures en zo meer, maar zijn er wel genoeg mensen op het veld om de inspecties uit te voeren voor alle soorten bedrijven? Wordt er bij het volgende milieu-inspectieprogramma voor 2007 rekening gehouden met deze problematiek?

Hoever staat het met de tweede evaluatieronde? Kunt u het parlement daarvan op de hoogte houden?

De voorzitter: De heer Martens heeft het woord.

De heer Bart Martens: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, wellicht herhaal ik in mijn vraag een aantal zaken, want naar aanleiding van de publicatie van het milieuhandlingsrapport 2005 en de berichten erover in de pers, heb ik een gelijkaardige vraag om uitleg ingediend als die van de heer Demesmaeker en die van mevrouw Van den Eynde.

In het milieuhandlingsrapport, waarin de Milieu-inspectie uitvoerig toelicht hoe ze uitvoering geeft aan de doelstellingen van het milieu-inspectieplan, viel me op dat het aantal controles en opgelegde maatregelen die eruit voortvloeien, gevoelig is gedaald ten opzichte van de voorbije jaren. De inspectie haalt daar uiteraard een aantal redenen voor aan.

De daling kan in de eerste plaats worden verklaard door de invoering van een dossierrotatiesysteem, waardoor bijna alle dossiers in handen kwamen van een nieuwe dossierbehandelaar. In de tweede plaats moeten voortaan in tal van situaties de inspecties verplicht worden uitgevoerd door twee toezichthoudende ambtenaren, in plaats van door één ambtenaar. Blijkbaar zijn daar gegronde redenen voor, bijvoorbeeld om de veiligheid van de inspecteurs te waarborgen of om risico's op fraude of omkoping te verminderen.

Beide beleidsbeslissingen hadden tot gevolg dat het aantal controles en opgelegde maatregelen merkbaar daalde ten opzichte van de voorgaande jaren. De Milieu-inspectie voerde in 2005 nog 11.150 controles uit, 1000 minder dan in 2004. Ook het aantal gecontroleerde be-

drijven nam af van ruim 5000 in 2004 tot ruim 4700 in 2005. Uiteindelijk wordt dus maar een fractie van de klasse 1-bedrijven gecontroleerd: de meest milieuhinderlijke inrichtingen.

Er worden ook minder pv's uitgeschreven, enerzijds door het verminderde aantal controles, maar anderzijds zou er ook een positieve trend zijn. Steeds meer bedrijven zouden zich – gelukkig maar – aan de regels houden.

De Milieu-inspectie wijst in het milieuhandlingsrapport en in de commentaren erop in de pers een aantal blijvende knelpunten aan. De heer Demesmaeker haalde ze al aan. Een eerste knelpunt betreft de controle van Sevesobedrijven of de meest gevaarlijke inrichtingen. Het inspectieprogramma, dat werd opgesteld door het Sevesoteam, kwam in 2005 nagenoeg op kruissnelheid, maar kampt nog met onvoldoende mensen en middelen. Er komt nu weliswaar een uitbreiding van het huidige personeelskader tot 12, maar dat is volgens de Milieu-inspectie nog steeds onvoldoende om afdoende te handhaven. Voor een gedegen controle van de Sevesobedrijven acht de Milieu-inspectie minstens 17 inspecteurs noodzakelijk.

Een tweede verontrustend signaal komt er in verband met de controle van GPBV-bedrijven, de bedrijven die onder de Europese richtlijn inzake 'geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging' vallen. Tegen eind 2007 moet het vergunningenbeleid voor die bedrijven aangepast worden, wat betekent dat ze ook grondig gecontroleerd moeten worden. Vlaanderen telt ongeveer 1200 GPBV-bedrijven. De controle ervan is uitgebreider, diepgaander en meer divers dan de tot nog toe gehanteerde traditionele mono- of multidisciplinaire aanpak. Bij dergelijke bedrijven wordt naast de klassieke aanpak waarbij wordt gefocust op de bestrijding van verontreiniging, ook de klemtoon gelegd op de geïntegreerde en op de preventieve aanpak. Bovendien komen er nieuwe thema's aan bod zoals het grondstoffenverbruik, het energieverbruik, de evaluatie van het al dan niet toepassen van de BBT en de relatie met de milieukwaliteitsnormen.

Dergelijke complexe en omvangrijke controles vergen natuurlijk ook meer tijd. Het is van cruciaal belang om te beschikken over sterk gespecialiseerde, toezichthoudende ambtenaren met de nodige kennis, expertise en handlingsvaardigheden. Een GPBV-inspectie is niet het werk van één persoon, maar van een heel team van specialisten die elk in een bepaald milieucompartiment of -thema gespecialiseerd zijn. Er werd dan ook een GPBV-kernteam opgericht om uitvoering te geven aan de controles. Proefprojecten voor GPBV-inspecties werden in 2004 en 2005 opgestart.

De inspecteur-generaal van de Milieu-inspectie liet in De Standaard optekenen dat het personeelskader abso-

luut niet toereikend is voor de controle van dit soort bedrijven: “Om aan de Europese regelgeving te voldoen, zou het kader eigenlijk verdrievoudigd moeten worden.”

Mijnheer de minister, welke stappen hebt u reeds ondernomen om tot een meer uitgebreide personeelsbezetting van het Seveso-inspectieteam over te gaan? Wat is de timing om tot een volledige bezetting te komen?

Hoe wilt u de inspectie van de GPBV-bedrijven tegen 2008 aanpakken? Ook hiervoor is volgens de Milieu-inspectie een serieuze uitbreiding nodig van de huidige personeelsbezetting. Hoe ziet u dit concreet en wat is de vooropgestelde timing?

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, dit rapport is inderdaad heel belangrijk. Het kwam in deze commissie al meerdere keren aan bod in vragen en interpellaties. Het rapport biedt ons een duidelijk inzicht in de werking en in de taken die door de Milieu-inspectie worden uitgevoerd.

Vermits de heren Demesmaeker en Martens een uitgebreide uiteenzetting gaven, zal ik me beperken tot een aantal problemen die in het oog springen. Een van die problemen is het personeelstekort. De Milieu-inspectie kampt met een personeelstekort waardoor er 850 controles minder worden uitgevoerd op het terrein. Dat is een vermindering met ongeveer 7 percent.

Daarnaast stellen we vast dat de veiligheid van de toezichthoudende ambtenaren bij sommige controles in het gedrang komt, waardoor een aantal opdrachten door twee toezichthoudende ambtenaren wordt georganiseerd. Dat verhoogt natuurlijk de werkdruk.

Mijnheer de minister, een ander belangrijk fenomeen is het feit dat de helft van de klachten gaat over lawaai- en geurhinder. U liet tijdens de begrotingsbesprekingen weten dat u het komende jaar werk zou maken van een geurbeleid. Het aantal klachten over geluidshinder is ook wel vrij hoog. De werkgroep geluid en trillingen van de Milieu-inspectie heeft reeds eerder een wijziging van de Vlarew-wetgeving met betrekking tot geluid aanbevolen. De vraag is echter in hoeverre deze aanbeveling wordt opgenomen in de Vlarew-regelgeving.

In het hoofdstuk afvalstoffen blijkt er binnen de bedrijven nog heel wat mis te lopen met de afvalregistratie. Slechts 1 op 3 bedrijven kon een afvalstoffenregister voorleggen met alle verplichte gegevens.

Het is duidelijk dat het gelet op een aantal problemen bij de Milieu-inspectie enerzijds en door een aantal vaststel-

lingen bij de inspectie van de bedrijven anderzijds, noodzakelijk is om het milieubeleid bij te sturen.

Mijnheer de minister, welke beleidsmaatregel wilt u nemen om de gevolgen van het personeelstekort aan te pakken en om een verminderde controle bij de bedrijven te voorkomen?

Op welke manier wilt u een oplossing bieden op het vlak van de veiligheid van de toezichthoudende ambtenaren? Dit is toch wel een ernstig probleem.

Gelet op het grote aantal overtredingen bij bedrijven die koelinstallaties exploiteren, is een overleg met de sector noodzakelijk om tot een oplossing te komen voor de specifieke problemen. Bent u bereid om dat overleg te organiseren met de sector om doelgerichte maatregelen te kunnen nemen?

Kunt u me medelen of u, gelet op de klachten inzake lawaai- en geurhinder, ook een aantal nieuwe beleidsmaatregelen op dat vlak zult nemen, zoals een wijziging van de Vlarew-wetgeving?

Ik kijk alvast uit naar uw antwoorden. Het milieuraapport toont aan dat de Milieu-inspectie een groot aantal klachten ontvangt in verband met bedrijven van klasse 2 en klasse 3. De inspectie is echter niet verantwoordelijk voor het toezicht op die bedrijven. Dat toont aan dat uw milieuhandhavingsdecreet absoluut noodzakelijk is. Ik hoop dat we het heel snel in deze commissie zullen kunnen bespreken.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, ik wil graag kort een paar punten aanhalen inzake het milieuhandhavingsrapport.

Mijnheer de minister, ik zou uw aandacht willen vestigen op de problematiek van de slachthuizen. Ook die wordt besproken in het rapport. Het gaat daarbij vooral over de reactieve controles. Ik merk dat in 2004 38 slachthuizen werden gecontroleerd en in 2005 70 slachthuizen. Alle slachthuizen van klasse 1 kunnen op twee jaar tijd eenmaal worden geïnspecteerd. Heel wat klachten die bij de gemeentebesturen worden binnengebracht, zijn klachten over geur- of lawaaihinder. Er doet zich dus een groot probleem voor op het vlak van de reactieve controles. Ambtenaren zijn vaak te laat ter plaatse om nog metingen te doen of ze gaan helemaal niet. Het is ook mogelijk dat de klachten betrekking hebben op hinder tijdens het weekend, en dan is er onvoldoende personeel. Ik wil daar de nadruk op leggen. U kondigt terecht aan dat u een handleiding zult laten opmaken voor de aanpak van geurklachten, maar met een handleiding alleen zijn we niets, er moet ook een duidelijke taakverdeling komen of een afspraken-

beleid over wie wat doet met dergelijke klachten. Misschien kunnen we tot een betere samenwerking komen tussen de ambtenaren die reactieve controles doen en de lokale autoriteiten.

Er wordt ook wat aandacht besteed aan de groenschermen op pagina 49, maar niet veel. Het blijkt dat 37 procent van de bedrijven het verplichte groenscherm niet of onvolledig aanplant. Het lijkt een detail in het geheel maar de groenschermen kunnen zeer veel helpen om stof- en lawaaihinder weg te nemen. Ik stel me de vraag hoe daarmee wordt omgegaan. Wat zijn de procedures indien die groenschermen bewust niet of onvoldoende worden aangeplant? Kunnen we niet evolueren naar een systeem waarbij de overheid bij het toekennen van een milieuvergunning een budget laat storten door het bedrijf waarmee de lokale overheid of de hogere overheid die het groenscherm oplegt, dat kan aanplanten? Dat groenscherm aanplanten heeft immers een bedrijfsoverstijgende waarde omdat het een pak hinder kan wegwerken. Zo kan worden gegarandeerd dat die schermen er komen en zou er minder moeten worden ingegrepen door de milieu-inspectieambtenaren.

De heer Patrick Lachaert: Hetzelfde principe zou kunnen worden gehanteerd als bij de realisatie van verkavelingen. Men laat in dit geval het bedrijf een borg storten in de gemeentekas en de gemeente voert de werken uit.

Mevrouw Hilde Crevits: Daardoor kunnen we tot een resultaatgericht beleid komen zonder dat er ambtenaren ter plaatse moeten gaan controleren. Het kan een openbare functie worden die betaald wordt door de ondernemer.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, ik heb al heel wat ervaring met groenzones. In mijn gemeente is het al jaren verplicht om die waarborg te storten. Er is echter een 'maar' aan verbonden. We hebben na een aantal jaren geconstateerd dat een groenzone a kan betekenen, maar ook b, c of x. Soms is er geen precieze beschrijving voor de groenzone. Als we eventueel de hogere overheid toe zouden verplichten, dan zal men daarbij eisen moeten stellen voor welke bomen, welke planten met de hoogte en de dikte er moeten komen, anders heb je automatisch problemen. Dat hebben wij in onze gemeente gedaan. Er moet een plan worden binnengebracht vooraleer men het groen aanplant.

De heer Patrick Lachaert: Mijnheer Callens, ik ben dertig jaar lang gemeenteraadslid. In mijn gemeente bestaat zo'n groenplan al zeer lang. Het is de groendienst die dat opvolgt. Daar is dus een zeer eenvoudige oplossing voor. De gemeenteambtenaren die door de bedrijvenzone rijden, kunnen vaststellen of de verplichting wordt nagekomen. Dit hoeft geen bijzondere taak te

zijn ten laste van het gewest. De gemeente kan dat perfect invullen op de wijze zoals hier gezegd.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik wil het pertinente pleidooi van voorgaande sprekers voor de verhoging van de slagkracht van de handhaving, vooral dan door meer personeel, ten volle ondersteunen. Dat debat keert al jaren terug, al tijdens de vorige regering. Een belangrijk punt in de analyse van waar we vandaag staan in verband met de handhaving, is dat we voor heel wat van de toezichtopdrachten van een naar twee controleurs zijn gegaan. Dat heeft een daling van het aantal controles tot gevolg gehad. Mijnheer de minister, is in verhouding het aantal PV's niet gedaald? Ik vang voorlopig van het terrein een signaal op dat er een al dan niet formele richtlijn van u of van uw kabinet bestaat, mijnheer de minister, om wat minder stringent door te gaan met het opmaken van processen-verbaal. Klopt dat bericht?

Hoe staat het met de samenwerking met de politie? Er bestaat een protocol. Is er wat dat betreft enige evolutie merkbaar?

Ik verwijs naar het proces Beter Bestuurlijk Beleid. Er is gezegd dat er zich een probleem stelde bij het toezicht op het vlak van natuur-, bos- en milieubeheer. Er was een denkspoor voorgesteld om binnen de Milieuinspectie een cel Milieubeheer op te richten zodat natuurwachters niet met twee petten het terrein op zouden moeten. Is dat denkspoor voortgezet?

De lokale handhaving is ook een pijnpunt gezien het gebrek aan afdoende toezicht op klasse 2- en klasse 3-bedrijven in het algemeen. Een van de punten die vooral de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten opmerkt, is dat de gemeenten handen tekort komen en dat het nuttig zou zijn om een analyse te maken van wat een milieudienst moet doen op het gemeentelijke niveau. U hebt ooit eens geantwoord dat er een soort studie zou worden gemaakt over wat die milieudienst moet doen in opdracht van gemeentelijke kerntaken en van Vlaamse kerntaken, en wat het aandeel is van de handhaving daarin. Is die studie intussen opgestart of misschien zelfs al klaar? Zo ja, wat zijn de resultaten ervan?

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Ik wil aansluiten bij de vraag van mevrouw Crevits over het tekort aan personeel. Er werd onlangs gesteld dat het toezicht dat moet worden uitgevoerd na de vaststelling van een overtreding, moet gebeuren tijdens de uitvoering van

de activiteit. Wij Vlamingen, zijn heel handig in het ontduiken van allerhande reglementeringen en de overtreders zijn geneigd de overtreding precies tijdens het weekend te laten plaatsgrijpen. Aangezien er dan geen inspecteurs voorhanden zijn, duren de overtredingen maar voort. Het is een dringende noodzaak om ook tijdens het weekend in een mogelijkheid tot inspectie te voorzien.

De heer Patrick Lachaert: We hebben nu al een aantal jaren politiezones. Binnen de politiezones is er een afspraak over de taakstelling wat betreft milieu en ruimtelijke ordening. In een goed werkende politiezone staat een aantal agenten van de lokale politie daar voor in. In mijn regio zijn er 6 op de 110 mensen die niets anders doen dan stedenbouw en milieu. De politiezones hebben daar een taak in, zeker wat betreft de weekends. Men kan daar perfect op inspelen. Die mensen moeten worden geschoold zoals het hoort. Het is een opdracht van de politiezones naast de gemeentelijke milieumambtenaar en zijn dienst.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Voor de politiezone is dat geen prioriteit.

De heer Patrick Lachaert: Dat hangt van de burgemeester af. Misschien zijn stedenbouw en milieu in West-Vlaanderen geen prioriteiten, maar veeleer drugs en vandalisme van over de grens. De burgemeesters kunnen echter in het beleid van de politiezones de gepaste maatregelen nemen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, het is een heel interessant debat. De gemeenteraadsleden, schepenen en burgemeesters met jarenlange ervaring zoals velen onder u, kunnen belangrijke bijkomende informatie geven, wat u ook hebt gedaan. Het lokale niveau en de politiezones hebben een niet-onbelangrijke taak daarin. De stelling dat we kampioenen zijn in het ontwijken van reglementen, strookt mijns inziens niet met de realiteit. Ik hoop dat we dat verder kunnen bevestigen.

Ik verwijs naar wat ik op 28 oktober 2004 in deze commissie heb gezegd. Ik hoop kortelings het debat verder te kunnen voeren over het ontwerp van handhavingsdecreet. Dat is al een eerste keer principieel goedgekeurd in de Vlaamse Regering. Het is zeer belangrijk omdat de handhaving essentieel is: ze is de sluitsteen van heel de milieuwetgeving. De handhaving van de milieuregeling moet op een correcte, efficiënte en effectieve manier verlopen. Ik hoop met het ontwerp vrij snel opnieuw naar de Vlaamse Regering te gaan. Ik hoop dat al diegenen die hun steentje kunnen bijdragen om dat heel snel goed te keuren, dat ook zullen doen. De taakomschrijving van de verschillende actoren op het handha-

vingsveld wordt daarin duidelijk aangegeven. De administratieve sancties die in de plaats komen van de strafrechtelijke vervolging in geval van milieuovertreding, moeten een meer gerichte en daardoor efficiëntere handhaving mogelijk maken. Als het ontwerp er is, kunnen we daar uitgebreid op ingaan. Het is zeer belangrijk om de handhaving correct, efficiënt en effectief te organiseren. Dat zal onmiddellijk effecten hebben op het personeel en de personeelsproblematiek.

Wat de personeelsproblematiek in het algemeen en die van de Milieu-inspectie in het bijzonder betreft, houdt de regering nog altijd het principe van het regeerakkoord 'groei door snoei' aan. De afdeling Milieu-inspectie is een prioritaire afdeling binnen het departement Leefmilieu waar we proberen herschikkingen van de personeelsleden door te voeren. We zetten een gericht wervingsbeleid op om de afdeling Milieu-inspectie te versterken. Laat dat duidelijk zijn: de afdeling Milieu-inspectie moet worden versterkt, ondanks het principe in het regeerakkoord 'groei door snoei'.

Intussen is er heel wat gebeurd. In het kader van het Beter Bestuurlijk Beleid zijn er een aantal inspecteurs van de OVAM overgeheveld naar de Milieu-inspectie. Samen met die overheveling zijn er ook een aantal takenpakketten mee overgeheveld. Momenteel beschikt de afdeling Milieu-inspectie over 116,6 voltijds equivalenten. Dat is een vrij omvangrijke groep. Het is moeilijk om het optimum te bepalen. Het goed inzetten van die mensen is een zeer belangrijke opdracht. Ze moeten bezig zijn met inspectietaken en zo weinig mogelijk met administratief gerichte taken. Toch wil ik onderstrepen dat er een aantal bijkomende inspecteurs moeten worden aangeworven, zeker in functie van de zogenaamde Sevesoregelgeving. Ik zal begin dit jaar nog vier inspecteurs daarvoor aanwerven.

Sinds 1 april 2006 zijn de personeelsleden die de Sevesocontrole uitvoeren, gegroepeerd in een nieuwe dienst Toezicht Zwarerisicobedrijven. Door de eerder genoemde aanwerving van vier personen en de heroriëntatie van twee personen, zal de dienst kunnen bestaan uit veertien personen, een diensthoofd en dertien milieu-inspecteurs. Dat moet het mogelijk maken om, mits gerichte controles, het nodige toezicht uit te oefenen.

De inspectiefrequentie van die Geïntegreerde Preventie en Bestrijding van Verontreiniging-bedrijven wordt gerelateerd aan de milieu-impact, via een milieu-index per GPBV-rubriek. Bedrijven met meerdere GPBV-rubrieken werden beoordeeld volgens de rubriek met de hoogste milieu-index. Er komt bijkomend personeel, we groeperen alles in een afdeling en voeren de nodige controles zeer gericht en zeer efficiënt uit.

Dankzij de vooruitstrevende aanpak van Vlaanderen, door systematisch binnen Vlaamse vast te houden aan

de beste beschikbare technieken bij het vaststellen van algemene en sectorale voorwaarden, hebben we van Europa, in het kader van de evaluatie van de Geïntegreerde Preventie en Bestrijding van Verontreiniging, het afgelopen jaar goede punten gekregen.

Dankzij een correct vergunningenbeleid zijn inspecties meestal efficiënt uit te voeren. Een verdere vereenvoudiging van de regelgeving zou dat nog verder kunnen verbeteren. Er bestaat momenteel nog geen aparte dienst van deze GPBV-bedrijven. Het loont evenwel de moeite om op korte termijn te onderzoeken of de oprichting hiervan aangewezen is.

Ik wil nogmaals onderstrepen dat de Europese Commissie onze aanpak van deze bedrijven goed heeft bevonden. Er kan dus hierin geen extra argument worden gevonden om bijkomende milieu-inspecteurs te claimen. Wat organisatiegewijs de beste aanpak is, een afzonderlijk team of een controle geïntegreerd in de provinciale afdelingen, moeten we nog bekijken. Ik denk dat we de juiste keuze moeten maken, waardoor de controles en inspectie zo efficiënt mogelijk kunnen gebeuren.

Gezien de budgettaire mogelijkheden en de afspraken in het Vlaamse regeerakkoord, waar inzake personeel het principe 'geen groei, geen snoei' wordt gehanteerd, is het vandaag niet mogelijk om het aantal fulltime equivalenten binnen de afdeling Milieu-inspectie fors op te trekken. Dankzij een duidelijke aanpak, waarbij de meest prioritaire hinderlijke inrichtingen ook het meest frequent worden geïnspecteerd, lukken we er vandaag in om de mensen die we hebben, efficiënt in te zetten, en om met de middelen die binnen de marge van de begroting mogelijk zijn, goede resultaten te halen en te zorgen voor een goede handhaving. Ik hoop ook dat we dit jaar het nieuwe handhavingsdecreet inzake milieu kunnen goedkeuren.

Mijnheer Demesmaeker, in het milieu-inspectieprogramma voor 2007 gaat bijzondere aandacht naar de controle van de zelfcontrole van de bedrijven en zullen de GPBV-bedrijven bij wie de vergunning aangepast wordt door de bevoegde vergunningverlenende overheid, na screening door en op voorstel van de afdeling Milieuvergunningen, gecontroleerd worden. Aangezien Vlaamse al afgestemd was op de Europese GPBV-richtlijn, is het aantal bedrijven waar de bestaande milieuvergunning moet worden aangepast om conform te zijn, beperkt. Het gaat momenteel om een 55-tal bedrijven. Bij de planning van de controle wordt rekening gehouden met de reëel beschikbare mensen en middelen. Zij worden, rekening houdend met de prioriteiten, zo efficiënt mogelijk ingezet.

Mijnheer Demesmaeker, de toetsing en de evaluatie van de betreft een actualisatie van de milieuvergunning van de GPBV-bedrijven op basis van de Europese BREF-

documenten en de daarin vermelde recente beste beschikbare technieken. Volgens de GPBV-richtlijn moet dat gebeuren tegen eind 2007. De afdeling Milieuvergunningen voert deze taak ook uit. Er is een driejaarlijkse rapporteringsplicht over de uitvoering van de richtlijn. Dit document is vanzelfsprekend publiek. Als er een nieuw document komt, zal het parlement daar natuurlijk van in kennis worden gesteld.

Mevrouw Van den Eynde, gelukkig maar stelt er zich op heden geen veiligheidsprobleem. Het was net om mogelijke veiligheidsproblemen te voorkomen dat de heer Heirman, de leidend ambtenaar van het toenmalige Aminal, op 20 juni 2005 een onderrichting heeft verspreid om voortaan een aantal controles per twee uit te voeren. Ik zal u een uittreksel uit de onderrichting bezorgen.

Mevrouw Van den Eynde, u stelde ook nog een vraag over de koelinstallaties. Uw vraag naar overleg met de sector van bedrijven die koelinstallaties exploiteren, is een goed idee, maar er is een ander probleem. Het is de vraag of er zoiets bestaat als de sector van de koelinstallaties. Bij mijn weten is dat niet het geval. Het voorkomen van een koelinstallatie is niet gebonden aan een bepaalde bedrijfstak. Het is zeker niet zo dat de grootste koelinstallaties de grootste milieuproblemen veroorzaken. De ervaring op het terrein leert dat vaak het tegenovergestelde het geval is. Vaak zijn het de kleine koelinstallaties die de meeste lekverliezen veroorzaken.

We moeten de toestand ook niet te somber zien. De afdeling Milieu-inspectie verwacht in 2007 een verbetering te zien op het terrein. Enerzijds zal dat gebeuren door een bewustwording van de bedrijfswereld, naar aanleiding van de acties van de afdeling Milieu-inspectie, anderzijds door de recente beslissing van de Vlaamse Regering, op mijn voorstel, om de certificering van koeltechnische bedrijven in te voeren. We hebben dus al acties ondernomen, die op het terrein geconcretiseerd moeten worden en de positieve resultaten zichtbaar moeten maken.

Wat de implementatie betreft van een aantal beleidsinstrumenten zoals de geuraudit, het geurbeleidsplan en de geurnormen, is – in mijn opdracht – door de afdeling Lucht, Hinder, Risicobeheer, Milieu & Gezondheid van het departement Leefmilieu, Natuur en Energie een effectentoets uitgevoerd voor specifieke beleidsmaatregelen en regelgeving ter beheersing van geurhinder veroorzaakt door hinderlijke inrichtingen. Deze studie bevat een tiental beleidsopties, die nu verder door de administratie worden onderzocht om in de loop van de volgende weken en maanden effectief een aantal voorstellen tot wijziging of bijsturing van het beleid te doen. Aangezien we daar nog mee bezig zijn, zijn de geurbeleidsmaatregelen nog niet opgenomen in

het eerstvolgende pakket van Vlarew-wijzigingen, maar ze komen eraan.

Wat lawaaihinder betreft, worden niet onmiddellijk omvattende aanpassingen van Vlarew voorgesteld. De omzetting van de Europese richtlijn 2002/49 inzake omgevingslawaai werd wel binnen Vlarew gerealiseerd. Dat zou moeten uitmonden in een actieplan dat moet leiden tot een objectieve vermindering van de geluidsbelasting.

Wat de geluidsklachten betreft, heeft natuurlijk de lokale overheid een niet onbelangrijke taak, zeker als het gaat om lawaai afkomstig van grasmaaiers, kettingzagen enzovoort. De geluidsemissie afkomstig van deze toestellen is een materie die geregeld is in de federale wetgeving en kadert dus in de productnormering en valt niet onder de Vlarew-wetgeving. Het gebruik van deze producten, dus het tijdstip waarop ze worden gebruikt, is een bevoegdheid van de lokale overheid en het plaatselijke politiereglement.

Mevrouw Crevits, ik heb uw voorstel goed genoteerd om, naar analogie van wat men doet bij verkavelingen, met een borg te werken en de gemeente het groenscherm te laten aanplanten. Ik denk dat de lokale overheid een rol kan spelen. Ik zal nakijken welke acties we zo nodig bijkomend kunnen ondernemen.

Mijnheer Daems, u vraagt of het aantal pv's in verhouding is gedaald. U vroeg ook naar de samenwerking met de politie. Ik kan dat niet zomaar uit het hoofd zeggen. Mijnheer de voorzitter, ik stel voor dat de heer Daems die vragen schriftelijk stelt of ze opnieuw indient, en dan zal ik informatie opvragen. Mijnheer Daems, ik weet niet waarop u zich baseert om te zeggen dat het aantal pv's daalt. Op de insinuatie dat ik een instructie heb gegeven om minder pv's op te maken, kan ik formeel zeggen dat dat niet het geval is. Ik weet niet waar u dat vandaan haalt, maar ook dat is, als ik de cijfers heb, te weerleggen. Ik kan u zeggen dat ik nooit een dergelijke instructie heb gegeven.

Ook voor de resultaten van de lokale handhavingsstudie stel ik voor dat we daar op een later moment op terugkomen.

De heer Patrick Lachaert: Het zou misschien niet slecht zijn om aan de politiezones de vraag te stellen wat zij concreet doen. Dan zouden we meer gelijkmatigheid kunnen benaarsigen. Politiezones die het zo laten, respecteren misschien de mentaliteit van de Vlaming. Daar is een historische reden voor. Er is een doctorale studie verschenen over de vraag waarom Vlamingen altijd trachten de regelgeving te omzeilen. We werden honderden jaren overheerst door Spanjaarden en anderen en hebben ons altijd moeten verweren door de wet niet toe te passen, want we moesten overleven. Dat gaat er niet uit.

De voorzitter: De heer Callens heeft het woord.

De heer Karlos Callens: Mijnheer de voorzitter, toevallig heb ik maandagavond een heel interessante vergadering gehad met een onderneming die ook koelinstallaties heeft. Het bedrijf is 21 hectare groot, dus het is geen kleine onderneming. Er was een vergadering met de burew van het bedrijf.

Het bedrijf heeft geluidsmetingen laten uitvoeren, vooral voor de ventilatoren boven aan het bedrijfsgebouw, want die kunnen vervelend zijn. Het kan zijn dat bedrijven tien tot vijftien jaar geleden die ventilatoren hebben geplaatst. Op dat moment waren de ventilatoren niet geluidshindervrij. Vandaag gaat het bedrijf in kwestie de ventilatoren vervroegd vernieuwen. Dat betekent dat bedrijven de ventilatoren niet op twintig jaar afschrijven, maar de laatste vijf jaar op één jaar proberen af te schrijven.

Ik heb vernomen dat er nieuwe ventilatoren op de markt zijn die nagenoeg geen lawaai maken. We kunnen bedrijven die onlangs hebben geïnvesteerd in ventilatoren, niet vragen om die te verwijderen. Bedrijven die aan vernieuwing toe zijn, kunnen we wel adviseren te investeren in geluidshindervrije ventilatoren.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, u zegt dat u vier nieuwe inspecteurs zult aanwerven die u efficiënt wilt inzetten. De Milieuinspectie werkt echter per provincie. Ziet u dan een tekort in een bepaalde provincie of zullen die inspecteurs in elke provincie worden ingezet?

Wat de veiligheidsmaatregelen betreft, zouden er volgens uw antwoord geen problemen zijn maar toch vond de leidinggevende ambtenaar het nuttig om twee inspecteurs tegelijkertijd op pad te sturen. Er moet toch een aanleiding zijn voor die beslissing. Ik ga ervan uit dat die beslissing niet zou worden genomen indien daar geen reden voor was.

Tot slot wil ik met een voorbeeld aantonen dat het niet echt goed gaat bij de Milieuinspectie. Toen ik een klacht indiende voor geurhinder, werd pas zes weken later gereageerd en vernam ik zes maanden later dat het onderzoek was afgerond. Geurhinder is iets dat onmiddellijk moet worden behandeld, en niet een aantal weken of maanden later. Intussen was die klacht niet meer nodig omdat er geen geurhinder meer was. Dat bewijst dat inspectie noodzakelijk is zelfs wanneer niet onmiddellijk een oorzakelijk verband kan worden gelegd.

De heer Mark Demesmaeker: Mijnheer de minister, ik ben blij dat u een aantal personeelsherschikkingen en aanwervingen wilt doorvoeren. U zegt dat er een versterking nodig is, maar dat is niet helemaal een antwoord op de grote noden die duidelijk uit het rap-

port blijken. We begrijpen anderzijds dat de mogelijkheden beperkt zijn.

U zei aan het begin van uw antwoord dat handhaving de sluitsteen is van de milieuwetgeving. U verwijst daarbij naar het voorontwerp van handhavingsdecreet dat de Vlaamse Regering principieel heeft goedgekeurd. Het grote probleem is echter dat politici, en we behoren allemaal tot die soort, veel te weinig aandacht besteden aan handhaving. We besteden heel veel aandacht aan het maken van wetten en decreten, veel meer dan aan de vraag of die wetgeving wel controleerbaar en opvolgbaar is. Verder moeten we ons ook afvragen hoeveel dat zal kosten aan middelen, personeel, tijd enzovoort. Dat moet in een veel vroeger stadium gebeuren.

De heer Bart Martens: Mijnheer de minister, een aantal herschikkingen en bijkomende aanwervingen zijn alvast een stap in de goede richting. Ik hoop dat het vruchten zal afwerpen. Anderzijds bestaat er wel een groot verschil tussen een verdrievoudiging van het personeel, die de inspecteur-generaal nodig acht, en de aanwerving van vier bijkomende inspecteurs. Ook uit een raming van de personeelsbehoeften van de Milieu-inspectie door een externe consultant tijdens de vorige legislatuur bleek dat er een veel grotere behoefte was aan bijkomend personeel.

Zodra het handhavingsdecreet is goedgekeurd, stel ik voor dat we een nieuwe raming maken. Op dat moment komen er niet alleen heel wat nieuwe handhavingsinstrumenten bij, maar zal de Milieu-inspectie een deel van het vervolgingsbeleid dat nu een federale materie is, voor haar rekening moeten nemen.

Mijnheer de minister, u hebt er daarnet voor gepleit dat de inspecteurs minder administratief werk zouden verrichten en zich meer op het terrein zouden begeven. Wanneer er dus geen bijkomend personeel wordt aangeworven, dan zal er nog meer administratief werk zijn en zullen er nog minder controles zijn op het terrein. Dat moeten we absoluut vermijden. Ik stel dan ook voor dat deze commissie nagaat welke gevolgen dat decreet zal hebben voor het personeelsbeleid.

Het toezicht op de klasse 2- en klasse 3-inrichtingen valt nu onder de gemeenten en niet onder de Milieu-inspectie. De voorzitter zegt dat die problematiek ook in de interpolitiezones of IPZ's moet worden aangepakt. Ik stel vast dat sommige IPZ's een milieucel hebben en andere niet. Het lijkt me nuttig dat daar richtlijnen komen. Binnen elke IPZ zou een milieucel aanwezig moeten zijn die ook in het weekend aanspreekbaar is. Ik heb de indruk dat veel IPZ's zich vooral bezighouden met openvelddelicten, wat natuurlijk nodig is. De controle en handhaving van de wetgeving bij klasse 2- en klasse 3-inrichtingen laat nogal dikwijls te wensen over. Verder moeten we ervoor zorgen dat elke gemeente een Vla-

rem-gemachtigd ambtenaar heeft die op het terrein kan optreden. Een vierde van de gemeenten loopt achter op dat vlak.

Tot slot wil ik het nog even hebben over de BBT. Het verheugt me dat we op dat vlak goede punten hebben gekregen van Europa. We moeten proberen dat zo te houden. Het is noodzakelijk dat de inspecteurs terzake een goede vorming krijgen. We hebben een BBT-kenniscentrum dat is gehuisvest bij de VITO. Er is een goede samenwerking nodig tussen dat kenniscentrum en de Milieu-inspectie voor de opleiding en de vorming van de milieu-inspecteurs voor wat die BBT betreft.

Ik heb zelf een aantal BREF's gelezen van het bureau in Sevilla dat namens de Europese Commissie die BBT uittekent. Ik vind het een goede zaak dat we daar een goede relatie mee onderhouden. Het hoofd van het BBT-centrum bij de VITO heeft jarenlang in Sevilla gewerkt. Het is nuttig dat er informatie wordt uitgewisseld. Die ervaringen mogen natuurlijk niet bij de VITO blijven steken, maar moeten worden gedeeld met de milieu-inspecteurs.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, net zoals de heer Martens, meen ik dat het groei-doorsnoeiprincipe niet houdbaar is op het vlak van de handhaving. Op dit ogenblik is er een fysiek tekort aan inspecteurs op het terrein. Wanneer het handhavingsdecreet er komt, dan zullen een aantal taken verschuiven. Er zullen extra taken bij komen en het tekort aan personeel, al dan niet met een gewijzigd profiel, zal enkel toenemen.

Wat de lokale handhaving betreft, is er inderdaad, zoals de heer Martens zegt, een rol weggelegd voor de IPZ's voor wat de curatieve handhaving betreft. De preventieve handhaving, die op termijn aan belang zal winnen, is ook een werk van de gemeentelijk milieudiensten of van de milieuambtenaar. Er is echter een gebrek aan capaciteit op dat niveau en dat moet dringend worden opgelost.

Mijnheer de minister, u hebt het gehad over de overheveling van inspectietaken van OVAM naar de Milieu-Inspectie vooral wat de controle van afvaltransporten betreft. Denkt u eraan om diezelfde oefening te maken voor het milieubeheer? Dat is destijds als optie naar voren geschoven. Gaat u daarmee verder of is dat voor u geen optie meer?

De heer Erik Matthijs: Mijnheer Martens, in de meeste zones bestaan er afspraken tussen de politieleiding en de milieuambtenaren van de aan de politiezone deelnemende gemeenten. In de meeste zones verloopt dat vlot. De ambtenaren kennen elkaar en maken af-

spraken op het terrein, onder leiding van de burgemeester en de politiecommissaris.

De heer Patrick Lachaert: Ik kan dat bevestigen voor Oost-Vlaanderen. Ik ben het niet eens met de heer Martens voor wat de politiezones betreft. Tijdens de weekends is er in een permanentie voorzien. Vaststellen op zich is trouwens niet moeilijk en vereist geen gespecialiseerde kennis. Het dossier wordt dan wel verder opgevolgd door de milieucel of de cel ruimtelijke ordening van de politiezone. Als het dossier gecompliceerder is, dan wordt het vaak doorgegeven aan de gemeentelijke milieuambtenaar, die bij voorkeur een Vlarem-gemachtigde ambtenaar is. Het aanduiden van een Vlarem-gemachtigde ambtenaar is soms echter te hoog gegrepen voor kleine gemeenten. Via een intergemeentelijke ambtenaar die voor drie of vier gemeenten tegelijk kan optreden, kan dat probleem worden opgelost.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, wat die vier bijkomende inspecteurs betreft, spreekt het voor zich dat die zo efficiënt mogelijk moeten worden ingezet. Ik moet me natuurlijk ook niet met alles bemoeien. Ik heb de bijkomende aanwerving bevolen en de efficiënte inzet daarvan vertrouw ik toe aan de leidend ambtenaar.

Met het ontwerp van handhavingsdecreet komen we inderdaad in een nieuwe situatie terecht. In het kader van de nieuwe opdrachten moeten we dan nagaan welke bijkomende administratieve aanvullingen en verschuivingen er moeten gebeuren.

Mijnheer Daems, ik denk wel dat het principe waarnaar ik verwees, geldt voor heel de Vlaamse administratie. Ik hoop dat ik heb aangetoond dat ik maximale inspanningen heb geleverd voor bijkomende aanwervingen bij de Milieuinspectie. Daarbij werd afgeweken van dat principe.

Het is goed dat een aantal vragen schriftelijk zullen worden ingediend zodat ik de tijd krijg om de nodige cijfers te verzamelen. We kunnen ze later bespreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het internetloket voor de registratie en opvolging van milieuklachten

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, deze vraag sluit gedeeltelijk

aan bij de vragen over het milieuhandhavingsrapport. Ik wil het hebben over het milieuklachtenregistratie- en opvolgingssysteem of het MKROS. Dat systeem komt niet voor in het rapport, ondanks het feit dat er vanaf bladzijde 111 een mooie rubriek over samenwerking en overleg met lokale besturen en gerechtelijke autoriteiten werd uitgewerkt. Dat is misschien een beetje richtinggevend voor het belang dat op dit ogenblik aan het registratiesysteem wordt gehecht. Nochtans zouden we heel ver kunnen geraken.

Het MKROS is een internettoepassing die milieuambtenaren, politiediensten, milieu-inspecteurs, natuurwachters, boswachters, brandweer, gezondheidsinspecteurs en andere diensten met toezichthoudende bevoegdheden, wil toelaten om milieuklachten via een aantal webpagina's in een centrale databank onder te brengen en op te volgen. Op die manier kunnen er via de site meldingen van milieuklachten worden ingevoerd, en het is de bedoeling om de opvolging ervan gestructureerd aan te pakken.

Ik was onlangs zelf aanwezig op een informatiesessie over het MKROS en er worden ook nieuwsbrieven verspreid over het systeem. Daaruit blijkt dat de intenties heel goed zijn, maar dat het resultaat, de output, nog niet aan de verwachtingen beantwoordt. Op de publiciteit voor het MKROS staat heel nadrukkelijk, in koeien van letters, dat het MKROS bedoeld is om ten dienste te staan van ambtenaren en niet omgekeerd. Op dit ogenblik stellen we echter vast dat het een administratief instrument is dat wel wordt gebruikt door ambtenaren, maar waar weinig of geen output op volgt.

Mijnheer de minister, ik heb vastgesteld dat slechts de helft van de Vlaamse gemeenten op dit ogenblik gebruik maakt van de internettoepassing. Wat zijn de redenen daarvoor?

Welke inspanningen worden door de Vlaamse overheid geleverd om gemeenten te overtuigen van de voordelen van het gebruik van het MKROS? Zijn die voordelen trouwens wel zo groot?

Aan het personeel van de gemeenten en zeker aan de milieuambtenaren wordt gevraagd om een extra inspanning te leveren en het systeem te gebruiken. De output is echter heel beperkt. Wordt de meerwaarde voor de gemeentelijke autoriteiten opgevolgd? We merken dat de invoering van de klachten vrij goed lukt, maar ik zie niet goed in op welke manier stappen vooruit kunnen worden gezet voor de gestructureerde aanpak.

Hebt u al een evaluatie gemaakt van het rendement van het systeem?

Politiediensten zouden geen gegevens invoeren in het systeem. Ze verschuilen zich wellicht achter de wet op

de privacy. Uiteraard kunnen we onmogelijk een betrouwbaar beeld schetsen via een internetdatabank over hinderbeleving in een bepaalde regio, als de toepassingen niet of onvoldoende gebruikt worden. We hebben het daarnet al gehad over de samenwerking tussen politiediensten, milieumambtenaren en de milieu-inspectie.

Het instrument zou nochtans nuttig kunnen zijn, want in het handavingsrapport lees ik ook dat uit vragen tot samenwerking die worden gesteld door de Milieu-inspectie aan de lokale overheden blijkt dat veel milieumambtenaren en Vlarem-toezichthouders weinig of geen expertise bezitten op het vlak van het aanpakken van klachten en het uitvoeren van inspecties. Het systeem zou dus nuttig kunnen zijn, maar dat wordt nu verhinderd door de gebrekkige input en output. Wat bent u van plan om hieraan te doen, mijnheer de minister?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, het systeem werd tot en met 2005 slechts gebruikt door een beperkt aantal gemeenten: een twintigtal. Ze hebben het systeem dat vandaag in gebruik is, mee vorm gegeven, en konden het uittesten op zijn deugdelijkheid. Pas vanaf mei 2006 is het MKROS echt operationeel geworden. Daarover werd gecommuniceerd met de gemeenten in een nieuwsbrief van januari 2006, en dat heeft geleid tot een exponentiële toename van het aantal gebruikers.

Via de samenwerkingsovereenkomst met de gemeenten heeft de Vlaamse overheid een geschikt instrument in handen om het gebruik van het MKROS te stimuleren bij de lokale overheden. Hiermee wordt ongeveer 80 percent van de Vlaamse gemeenten bereikt. De overige gemeenten, 20 percent, zijn moeilijker te bereiken. Hiervoor kunnen er veel redenen zijn: de milieudienst is onvoldoende bestaft, er is geen meldpunt voor milieuklachten, er zijn geen meldingen van milieuhinder en zo meer.

Gemeenten die wel op de samenwerkingsovereenkomst intekenden maar vooralsnog geen gebruik maken van het MKROS, dat is ongeveer 30 percent van alle Vlaamse gemeenten, kunnen daarvoor een paar valabele redenen invoeren. Zo kan het dat er gebruik wordt gemaakt van een eigen klachtenbeheersysteem, maar er worden stappen ondernomen om de beleidsrelevante gegevens uit de eigen systemen uit te wisselen met het MKROS. Het is ook mogelijk dat de lokale informaticaomgeving nog geen vlotte werking van het MKROS toelaat. Er worden stappen ondernomen om de IT-architectuur van de gemeenten te optimaliseren zodat op korte termijn kan worden aangesloten op het MKROS.

De Vlaamse overheid zal echter pas tegen midden 2007 een goed beeld krijgen: van zodra de gemeentelijke milieujaarprogramma's 2007, met de evaluatie van

2006, zijn ingediend bij de Dienst Subsidiëringen en Samenwerkingsovereenkomst en werden beoordeeld door de evaluatoren.

Het MKROS wordt verder geoptimaliseerd ten behoeve van de gebruikers. De functionele mogelijkheden worden stelselmatig uitgebreid. In de loop van 2007 wordt het MKROS gekoppeld aan het Centraal Bedrijven Bestand of CBB. Er wordt een webservice ontwikkeld die instanties zal toelaten om gegevens nog gemakkelijker op te roepen uit het MKROS. Die ontwikkeling komt er op vraag van de stad Antwerpen, maar is van belang voor alle steden en gemeenten. Vanaf 2007 wordt ook werk gemaakt van de koppeling aan het dossieropvolgingssysteem van de afdeling Milieu-inspectie. Daartoe werd de functionele analyse reeds uitgevoerd. Tevens wordt onderzocht hoe op termijn een link met het milieuvergunningenloket, dat momenteel in de opstartfase zit, kan worden voorzien.

De mogelijkheden die de opvolgings- en rapporteringsmodules bieden op het vlak van netwerking, stroomlijning van de aanpak en beeldvorming, zijn momenteel nog onvoldoende bekend bij de lokale overheden. Hiertoe zal de Vlaamse overheid in de loop van 2007 nogmaals, in samenwerking met de provincies, informatiesessies voor de gemeenten organiseren. Dit jaar wordt dus een heel belangrijk en actief jaar op dit vlak.

Uw vraag over het gebruik en de output heeft betrekking op twee aspecten: enerzijds de opvolging van milieuklachten en anderzijds het aanpakken van milieuklachten. Het MKROS heeft een meerwaarde met betrekking tot de opvolging van milieuklachten. Voor het gestructureerd aanpakken van milieuklachten stelt de Vlaamse overheid andere instrumenten ter beschikking van de gemeenten. Ik denk onder meer aan de subsidie die wordt toegekend voor de aankoop van sonometers, aan een handleiding voor de behandeling van geurklachten die in 2003 aan de gemeenten werd aangeboden en aan de specifieke campagnes waarvoor de afdeling Milieu-inspectie op regelmatige basis de Vlaamse gemeenten uitnodigt om eraan deel te nemen.

Met betrekking tot de opvolging van klachten kan ik meedelen dat de toepassing geleidelijk aan vorm heeft gekregen in de periode 2000-2005. In een eerste fase ging de aandacht voornamelijk naar de module 'registreren van een milieuklacht'. In de tweede fase ging heel veel aandacht naar de uitwerking van de modules klachtenbeheer, opvolging en rapportering. De inbreng van gemeenten was heel groot, wat uiteindelijk heeft geleid tot versie 3, die door de proefgemeenten deugdelijk werd bevonden.

Hoewel het geen verplichting is in het kader van de samenwerkingsovereenkomst, maken sommige ge-

meenten toch al intensief gebruik van de modules beheer, opvolging en rapportering. Deze modules hebben dus zeker al hun diensten bewezen. We beseffen dat de mogelijkheden die het systeem nu reeds biedt op het vlak van beheer, opvolging en rapportering nog onvoldoende bekend zijn. In de loop van 2007 worden daarom bijkomende infosessies georganiseerd, die zich specifiek zullen toespitsen op deze modules. In de toekomst zullen deze modules verder worden uitgebreid in functie van bijkomende noden van de gebruikers. Hiertoe zullen op regelmatige tijdstippen overlegplatforms worden georganiseerd en uitbreidingen worden gerealiseerd.

Het systeem draait nog maar een half jaar op volle toeren. Het is volgens mij nog iets te vroeg voor een evaluatie. De Vlaamse overheid stelt zich tot doel de hinderbeleving in Vlaanderen in kaart te brengen. Hiertoe zal de afdeling Lucht, Hinder, Risicobeheer, Milieu & Gezondheid, die de MKROS-databank beheert, rapporteren over de meldingen van milieuhinder van zodra de MKROS-databank een voldoende representatief aantal milieuklachten bevat. Vermoedelijk zal dit een eerste maal kunnen gebeuren eind 2007.

U maakt een terechte opmerking over de politiediensten. De informatie-uitwisseling tussen politiediensten en de gemeentelijke milieudienst verloopt niet steeds op een efficiënte manier – ik druk me nu voorzichtig uit.

Dat is een oud zeer. Technisch is vanuit MKROS al in de mogelijkheid voorzien om gegevens uit te wisselen. Juridisch bevindt de uitwisseling van informatie zich echter in een wettelijke schemerzone, wat de terughoudendheid van bepaalde diensten kan verklaren. In de nieuwsbrief van december 2006 wordt, in het dossier informatie-uitwisseling, ingegaan op enkele, soms tegenstrijdige regels die in overweging moeten worden genomen bij de uitwisseling van informatie tussen diensten. Met deze aanzet tot verduidelijking wil de Vlaamse overheid het debat hierover alvast initiëren.

De Vlaamse overheid heeft al enkele initiatieven ondernomen om ook politiediensten te overtuigen om gebruik te maken van MKROS. Enkele politiediensten hebben al effectief klachten ingevoerd. Tot nu toe kon echter geen doorbraak worden geforceerd. Begin 2005 was er een gesprek over deze problematiek met de directie van de Nationale Gegevensdatabank van de Federale Politie, die het registratiesysteem van de politie beheert. De VVSG heeft zich geëngageerd om dit dossier te agenderen op de vergadering van de Vaste Commissie voor de Lokale Politie, wat, voor zover ik weet, nog niet is gebeurd.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik was misschien iets te vlug voor

wat de evaluatie betreft. U mag de tijdsinvestering die gedaan wordt door ambtenaren om die zaken in te voegen, niet onderschatten. Er wordt vrij consciëntieus aan gewerkt. Het systeem heeft zeer veel mogelijkheden, maar het staat of valt met de samenwerking met de politiediensten. Het lijkt me elementair dat u op die nagel blijft kloppen. We hebben het in deze commissie al meer dan eens gehad over de samenwerking tussen ambtenaren en politie over dergelijke zaken. Als dat stroef blijft verlopen en men zich blijft verstoppen achter allerlei wettelijke obstakels, zal MKROS een doodgeboren kind zijn omdat het niet betrouwbaar zal zijn.

Ik dank u voor de aandacht die u hebt voor het geheel en voor de inspanningen die u nog zult leveren om de doorbraak te forceren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over gevaarlijk afval op gemeentelijke containerparken

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, onlangs werd bekend gemaakt dat een aantal personeelsleden van het containerpark van Kortesseem door radioactief afval besmet zouden zijn. Dit radioactief afval werd illegaal op het gemeentelijk containerpark afgeleverd door een schroothandelaar en zou mogelijk een aantal werknemers besmet hebben. Ik weet niet of daar al uitsluitel over is.

Ik grijp dit incident aan om aan te tonen dat personeel maar mogelijk ook burgers op containerparken die in aanraking komen met het afval, gevaar lopen om besmet te worden met allerlei gevaarlijke stoffen zoals het radioactief afval, maar ook asbest, zoals we in het verleden al hebben vastgesteld. Er wordt vaak met weinig kennis van zaken met gevaarlijk afval omgegaan. Dat wordt bewezen door het voorval in Kortesseem, maar voorvallen met asbestafval op een aantal containerparken.

Bij het voorval in Kortesseem is duidelijk gebleken dat verschillende diensten een grote verantwoordelijkheid dragen bij de mogelijke besmetting met radioactief afval. Mijn collega uit Limburg kan dit beamen.

De wetgeving betreffende asbestafval en radioactief afval is zeer complex omdat het een bevoegdheid is

van twee regeringen. Ik beperk me tot twee vragen die onder uw bevoegdheid vallen, mijnheer de minister. Is volgens u de aanwezigheid van radioactieve stoffen op bepaalde voorwerpen voldoende gekend en wordt die voldoende herkend om de juiste afvalverwerking te kunnen uitvoeren? Meent u dat de gemeentelijke containerparken en de arbeiders ervan beter beschermd kunnen worden tegen de schadelijke invloeden van gevaarlijke stoffen, zoals radioactieve stoffen? Hoe wilt u dit concretiseren? Denkt u bijvoorbeeld aan een actie zoals onder meer die van de provincie Vlaams-Brabant om op elk containerpark een asbestdeskundige aan te stellen?

De voorzitter: De heer Vrancken heeft het woord.

De heer John Vrancken: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wil de vraag van mevrouw Van den Eynde opentrekken naar de vermenging van twee bevoegdheden die in deze problematiek meespeelt. Mijnheer de minister, u steekt de handen in de lucht als u hoort dat er ook een federale inmenging is. In het concrete geval van Kortesseem was ook de brandweer betrokken. De brandweer is een federale bevoegdheid. Ik houd een pleidooi om de federalisering van de brandweer door te voeren. Brandweer is ten slotte vrij lokaal en gemeentelijk gebonden.

In deze problematiek doet de gemeente een beroep op de deskundigheid van de brandweer. Uit wat er in Kortesseem is voorgevallen, blijkt dat die deskundigheid helemaal niet aanwezig is. De brandweer beschikt niet over de juiste meetapparatuur, en ze doet een beroep op Belgoprocess om gevaarlijk afval op te halen terwijl dat eigenlijk door NIRAS moest gebeuren. Zowel NIRAS als Belgoprocess vallen onder de federale bevoegdheid.

De gemeenten worden blijkbaar wat in het ongewisse gelaten, misschien door een gebrek aan informatie vanwege de overheid. Zijn ze voldoende geïnformeerd over de problematiek van het radioactief afval en de herkenbaarheid ervan? Gevaarlijk chemisch afval zoals verfstoffen, asbestafval enzovoort, kan men fysiek herkennen, maar besmet metaal is niet onmiddellijk herkenbaar.

Schrijnend in dit verhaal is dat men bewust radioactief materiaal anderhalve maand op en neer heeft laten reizen. Op 30 oktober heeft men vastgesteld dat er een radioactief besmet voorwerp werd gedumpt tussen ander metaalschroot. Dat is enkele malen naar de schroothandelaar teruggestuurd om uiteindelijk op 18 december door Belgoprocess te worden opgehaald. Hierbij speelt een bijkomend aspect een vrij grote rol: waar blijft de verantwoordelijkheid van de gemeente in deze zaak? De ARAB-wetgeving omschrijft vrij goed de problematiek van de veiligheid voor het tewerkgestelde personeel en voor bezoekers. De gemeenten zijn daar toch ook aan onderworpen? Kortesseem is wat dat betreft in gebreke gebleven.

Ik wil nog een tweede voorval aanhalen. Het is misschien een geluk bij een ongeluk dat deze twee voorvallen zich hebben voorgedaan, want ze hebben ertoe geleid dat het probleem van de radioactiviteit op de voorgrond is getreden en de nodige aandacht heeft gekregen. Het tweede voorval gaat over Beringen, waar er een opslag van radioactief materiaal is, namelijk materiaal besmet met radium-226, wat niet geminimaliseerd moet worden want het is een vrij gevaarlijk bestralingsmateriaal. Het is onaanvaardbaar dat de gemeente heeft nagelaten het te laten ophalen omwille van de kostprijs. De gemeente schermt met een vrij hoge ophaalkost van 150 euro en een transportkost van 200 euro.

In een tijd van nieuwjaarsrecepties, die door gemeenten worden georganiseerd en waar met heel veel geld wordt gegooid, is deze argumentatie om het afval ergens in een gemeentelijke werkplaats op te stapelen – in afwachting van een nieuwe wetgeving of een andere reglementering om het goedkoper te laten ophalen – eigenlijk onaanvaardbaar.

Mijnheer de minister, hoe staat u tegenover deze problematiek op gemeentelijk niveau? Er zou informatie aan het gemeentepersoneel gegeven moeten worden om bepaalde materialen te herkennen. Welke procedure moet, eens de materialen zijn herkend, gevolgd worden om de juiste weg naar de verwerkingsinstallatie te kunnen vinden?

De heer Patrick Lachaert: Ik verwijs nu al, van tevoren, naar een van de punten van de in voorbereiding zijn resolutie inzake asbest. Daarbij stellen we voor dat met de gemeenten een soort code van goede praktijk opgesteld zou moeten worden.

Na het bezoek van sommige collega's aan containerparken en de ervaring van anderen, moeten we misschien nog meer richtlijnen geven aan de mensen die daar tewerkgesteld zijn. Er neuzen ook andere mensen rond op containerparken, die denken waardevolle materialen mee te kunnen nemen, maar ze weten niets af van gelijk welke afvalproblematiek.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik kijk natuurlijk uit naar de resolutie, waarover we dan verder kunnen spreken.

Mevrouw Van den Eynde, u weet dat het klein gevaarlijk afval aan containerparkwachters moet worden overgemaakt. Zij zijn voldoende opgeleid. OVAM heeft al overleg gepleegd met het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle, dat bevoegd is voor radioactieve afvalstoffen. Ook in verband met de radioactivi-

teit van rookmelders, waar u vroeger al vragen over hebt gesteld, werd al overleg gepleegd.

De containerparkbezoekers moeten duidelijk aangeven welke afvalstoffen ze meebrengen. Onbekende afvalstoffen moeten steeds als gevaarlijk worden beschouwd.

Een van de algemene veiligheidsmaatregelen voor het omgaan met KGA is dat het alleen met handschoenen mag worden gehanteerd. Elke containerparkwachter beschikt daarover en heeft ook de verantwoordelijkheid om met de nodige kennis van zaken met de materialen om te gaan.

Naar aanleiding van het incident op het containerpark van Kortesseme zal, in overleg met de gemeenten en de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die de containerparken in het Vlaamse Gewest uitbaten, nagegaan worden welke extra maatregelen kunnen en moeten worden getroffen om de veiligheid op de containerparken te verbeteren. Hieraan zal ook de nodige aandacht worden gegeven in het nieuwe Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 2008-2013, dat momenteel in voorbereiding is.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is altijd spijtig dat eerst iets moet gebeuren voor er lessen uit worden getrokken, maar we kunnen het milieubeleid dan toch in die zin bijsturen.

Ik weet niet of u veel ervaring hebt met containerparken en of u daar regelmatig komt. Mijn ervaring is dat er niet echt controle is op wat wordt aangeleverd. Men komt op een containerpark, gaat naar de container waar men denkt dat het afval thuishoort en gooit het erin. Ik kan me niet voorstellen dat de containerparkwachters of het personeel constant in het oog houden wat wordt aangeleverd.

Daarom wil ik aandringen om meettoestellen te plaatsen op containerparken, zodat men op regelmatige basis stralingen of gevaarlijke stoffen kan meten. Het is voor containerparkwachters eigenlijk onbegonnen werk om in het oog te houden welk materiaal wordt aangeleverd. Er komen heel veel mensen tegelijkertijd op een containerpark en er is echt geen controle. Het voorbeeld van Beringen gaat over een kompas met radioactieve straling. Wie weet nu dat dat kompas radioactief en gevaarlijk is?

Ik denk dat het belangrijk is dat we een soort meettoestellen op de containerparken plaatsen en op regelmatige basis controles kunnen doen. Ik zeg niet dat het dagelijks moet gebeuren, maar het is belangrijk dat we daar

wat meer aandacht aan besteden, om dergelijke voorvallen in de toekomst te kunnen voorkomen.

Het probleem is ook dat het ene meettoestel wel radioactiviteit meet en het andere niet. We moeten er zeker genoeg aandacht aan besteden, want radioactieve besmetting is niet zo ongevaarlijk.

De heer Patrick Lachaert: Het containerpark is een gemeentelijke bevoegdheid, dus moet ook de gemeenteraad zijn verantwoordelijkheid nemen. Men moet altijd de verantwoordelijkheden leggen waar ze moeten liggen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de reglementering voor composteerpaviljoenen

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, collega's, in een verstedelijkte omgeving zijn er steeds meer mensen die composteren. Maar er zijn ook mensen die geen tuin hebben, en dan gaan sommige stadsbesturen wel eens op speurtocht om die problemen op te lossen, want het composteren van groente-, fruit- en tuinafval kan de afvalberg aanzienlijk doen slinken.

Mijnheer de minister, het plaatsen van een composteerpaviljoen sluit aan bij uw beleidsvisie om de bevolking aan te zetten tot het verminderen van de afvalberg. Composteerpaviljoentjes zijn heel eenvoudig te plaatsen naast parken, en door het deskundig uitbaten van dergelijke ruimtes kan men tot een mooi resultaat komen en kan de compost in het park hergebruikt worden.

De Vlarem-reglementering steekt wel wat stokken in de wielen. Voor een ruimte van 10 tot 25 kubieke meter is een vergunning klasse 2 nodig, en voor een ruimte van meer dan 25 kubieke meter is een vergunning klasse 1 vereist.

Ik ken een aantal paviljoentjes en heb ze aan een praktijkonderzoek onderworpen. Als ze fatsoenlijk worden uitgebaat door compostmeesters, lijkt me dat absoluut niet hinderlijk en kan het paviljoen niet tot gevaren aanleiding geven

Mijnheer de minister, hoe is het zover kunnen komen dat dergelijke paviljoentjes klasse 2 of zelfs klasse 1

vergunningsplichtig zijn? Ik weet dat u bezig bent met de herziening van Vlarem en met een aantal vereenvoudigingen. Wilt u dit meenemen, om ook op dat vlak een vereenvoudiging door te voeren, mits de paviljoenen uiteraard correct worden uitgebaat?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: De compostpaviljoenen worden ingeplant in woonwijken. De verhouding tussen plantaardig keukenafval en groenafval ondervindt door het ontbreken van tuinen en een overmatige aanwezigheid van natte keukenafvalfracties de nodige gevolgen. Dat maakt het composteren wat complexer en gevoeliger voor geurhinder. Er wordt meer omgezet en extern structuurmateriaal moet worden aangebracht om de geurhinder zo veel mogelijk te bestrijden.

De studie “Het wel en wee van wijkcompostering” van oktober 2001 bespreekt wijkcompostering na een workshop en een bezoek op het terrein. Er blijkt uit dat de meeste wijkcomposteringen kleiner zijn dan 25 kubieke meter. Volgens de huidige Vlarem-reglementering zijn ze als klasse 2-inrichting te beschouwen.

Het opzetten van wijkcompostering is vooral nuttig als thuiscompostering en selectieve inzameling niet of moeilijk haalbaar zijn, bijvoorbeeld als gevolg van te kleine behuizing zoals in sommige hoogbouwwijken. De toegang is beperkt tot de omwonenden. Wijkcompostering moet uiteraard op een goede manier worden beheerd. Een goed verloop van het composteringsproces moet worden gegarandeerd. Dat is mogelijk mits een intensieve opvolging van het proces en bijsturing van de omwonenden die eventueel verkeerde afvalstromen aanleveren, zoals dierlijke bijproducten.

Wijkcompostering mag niet louter worden bekeken vanuit het oogpunt dat het voor minder afval zorgt. Het doel, naast selectief afval, moet de productie van kwaliteitsvolle compost zijn.

Er wordt momenteel een wijziging van de Vlarem-reglementering voor kleinschalige compostering voorbereid. De klassenindeling in de Vlarem-indelingslijst zal afhangen van de capaciteit, de grootte dus, en de input, met name GFT-, groen- of bedrijfsafval. Hierdoor zal de vergunningsprocedure voor compostpaviljoenen vereenvoudigen. Het blijft een belangrijk aandachtspunt dat het composteringsproces goed wordt opgevolgd zodat geen hinder wordt veroorzaakt en een goed eindproduct wordt verkregen. Dat is immers noodzakelijk om het lokale draagvlak te behouden.

Mevrouw Hilde Crevits: U haalt de pijnpunten aan, maar verschillende afvalintercommunes leiden hun compostmeesters op. Deze mensen zoeken mogelijkheden om hun vrijwillig engagement te kunnen uitoefenen.

Er is een interessante link mogelijk met de vereenvoudiging van de reglementering en de uitbating op regelmatige tijdstippen door een team van een of meerdere compostmeesters. U zult hen gelukkig maken omdat ze dan een plek krijgen om hun ding te doen en tegelijk vermijden dat er overlast of hinder voor de omgeving ontstaat door het aanbieden van verkeerde materialen of het verkeerd verwerken ervan, waardoor onvolwaardige compost overblijft. Mijn vraag is om dat vrijwillige engagement te exploiteren en mee te nemen in uw vereenvoudiging.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
